

benhavn, men det have vi aldeles ikke. Jeg kan ikke gaa ud fra, at jeg skal have 3 pCt. ind: jeg kan gaa ud fra det som en Calcul, men man kan ikke sige, at der hvert Aar fastsættes 3 pCt. Det er den samlede Kommunalbestyrelse, der skal tage Bestemmelse om Skatteprocenten, og ved Bestemmelsen af den skal der tages Hensyn til alle de Indtægter, der tilflyde Kommunen. Men hvis det skulde stille sig saa gunstigt, som den ærede Minister mener, saa vilde det sikkert medføre, at Spørgsmaalet om at gaa under de 3 pCt. blev rejst. Hvis man siger, at det alligevel ikke vilde medføre nogen Lettelse, saa viser det den Mistillid, der er saa gennemgaaende hos den nuværende Regering til de kommunale Styrelser. Men jeg er overbevist om, at Spørgsmaalet bliver rejst særlig under de nuværende vanskelige Forhold. Hvis vi et Aar fik Overskud, vilde der straks blive rejst Spørgsmaal om at gaa under de 3 pCt., det Spørgsmaal vilde sikkert blive aktuelt, hvis den omtalte Mulighed skulde indtræffe. Fik vi de 3 pCt., kunde der være Udsigt dertil. Men hvad der er det farlige ved hele Historien, det er, at vi gaa til i Lov af 19de Februar 1861 at fiksere den Procent, som nu er foreslaaet. Man siger, at det er jo i denne Lovs Aand. Nej, det er det ikke. Naar man ved Lovens Givelse fastsatte 3 pCt., var det ikke for at begrænse Kommunen, men fordi man var noget ængstelig for at indføre den ny Indkomstskat, man vilde lade nogen Tid gaa hen for at indvinde Erfaringer, men der var ikke Tale om — det laa saa fjernt fra hele den Aand, der herskede i Tresserne — at man ad den Vej vilde gøre et Indgreb i den kommunale Selvrædighed, der var der slet ikke Tale om. Det, man derimod nu gaar til, er en ren og klar Begrænsning af det kommunale Selvstyre. Jeg vil straks tage en Reservation. Den ærede Minister dvælede særlig ved det, der er kommet frem fra Kommunalbestyrelsen, og det er det, han er gaet imod nede i Folketinget, men det er slet ikke det, der foreligger her. Jeg har aldrig rejst det Spørgsmaal, som er rejst fra Borgerrepræsentationen, jeg har allerede i Borgerrepræsentationen været derimod, idet jeg gjorde gældende, at det ikke var oppørtunt at rejse det Spørgsmaal, dels fordi vi neppe kunde faa saa dybtgaaende Spørgsmaal behandlede ved denne Lov, og dels fordi det var misligt over for Kommunens Beboere nu at rejse Spørgsmaal om forøgede Skatter. Det Standpunkt, jeg har indtaget her, er der-

imod, at der ikke maa finde Nedsættelse Sted, at Byen ikke maa blive absolut ugunstigere stillet end nu, at man ikke skal være forhindret fra at paaligne Byens Borgere i Almindelighed den samme Skat som nu, medmindre Forholdene stille sig saaledes, at vi kunne gaa ned til en lavere Procent. Det er Standpunktet, altsaa ingen Forhøjelse, men heller ingen Formindskelse af vor Myndighed, medmindre den højtærede Minister kan godtgøre, at det er forsvarligt at gaa dertil. Vil han tage Ansvar paa sig for, at vi kunne komme ud af det med de to Procent, saa er det en anden Sag, men det kan han ikke, det er saa givet efter, hvad der foreligger, at det er fuldstændig utilstrækkeligt med 2 pCt. Følgen af denne Lovs Vedtagelse er, at vi henvises til Laan, og at vi skulle være afhængige af Ministeren. Men jeg havde Lyst til at spørge den højtærede Minister, om han har gennemtænkt, hvorledes Forholdene ville blive, hvis det bliver saaledes, at Kommunen ikke kan komme igennem med sin Indtægt, men skal kaste Underskuddet over paa Fremtiden. Det er Ministerens Pligt at blande sig ind og passe paa, at det ikke sker, det maa efter Loven ikke ske uden hans Samtykke. Men nu gad jeg vidst, hvordan den ærede Minister skal faa Indflydelse her. Naar det skal ske, bør det være ved, at Budgettet forelægges, men nu staar der udtrykkeligt i Loven, at det skal ikke forelægges, han har ingen Ret til at forlange Budgettet forelagt til Approbation, han kan slet ikke komme til at udøve Indflydelse paa vort løbende Budget, han kan først faa med Sagen at gøre, naar Regnskabsaaret er gaet, og det viser sig, at vi ikke kunne komme igennem. Hvad skal Ministeren saa gøre? Naar vi have brugt Pengene, skal dette dog dækkes paa en eller anden Maade, men han kan ikke forhindre, at det gaar paa Laan. — Saa svarede den højtærede Minister mig, at jeg var lige saa galt stillet nu. Ja, desværre, det er jeg, og derfor har jeg ogsaa henvendt mig til den højtærede Minister, Ministeren er Fremtidens Vogter, han skal passe paa, at Kommunerne ikke kaste Underskuddet over paa Fremtiden. Jeg har derfor forelagt den hele Sag og gjort opmærksom paa, at hvis der skal komme en ordentlig Styrelse i Kjøbenhavn, hvor vi iagttage behørigte finansielle Principper, maa der skaffes større Indtægter, og den Sag hviler paa ham; vi kunne intet gøre, naar den højtærede Minister ikke vil.

Til Slut kommer Spørgsmaalet: hvem